

Ale jelikož to vypadalo, že je každá rána povolena, rozleželo se mu to v hlavě a rozhodl se, stále na vlně předstíraného přátelství, také vystřelit :

„A to máš, abys vypadal jako velkej šéf, tyhle brejle a tričko LAPD?“

„Ale ne,“ zajásal Agostini a zesílil hlas, „to on je NYPD („enwaaaaajpidi“)! Je třeba se trošku odlišit, no ne?!“

Spokojený výraz, který se mu usadil na obličeji, prozrazoval, že od chvíle, kdy přišel na pláž, nejspíš vyčkával, až mu to někdo dostatečně pozorný nadhodí, aby mohl použít předem nachystanou odpověď. Nechal efekt pár vteřin působit a pak se s falešnou starostlivostí zeptal :

„Tak co, jak jdou obchody? Ještě ti jich zbývá hodně, nebo už se všechny otcovy obrazy prodaly?“

John si trochu povzdechl. Je to bláznivé, jak může politická moc člověka zbavit základního taktu a trpělivosti vůči druhému. Agostiniho arogance právě mezi řádky odkryla pravý důvod, proč se otočil a šel Johna pozdravit.

ⁱ Tady by se hodilo něco hovorovějšího